

til fulde dokumenteret, at de tage deres principielle Stilling til Sagen fangen under Hensynet til Befolkningsflertallets Ønsker og Følelser i denne Sag, og at de altsaa betragte dette Hensyn som det afgørende. Jeg er ganske enig med de paagældende Flertalsmedlemmer i deres her omhandlede Stilling. Endvidere udtalte det ærede Medlem, at vi, der i denne Sag tillægge Befolkningens Følelser en saa betydelig Vægt, ogsaa burde tage Hensyn til den Modstand, der nu indenfor en ikke ringe Del af Befolkningen findes overfor den nu bestaaende Form for Ægteskabsforening. Jeg vil dertil bemærke, at dette Hensyn tage vi jo netop, naar vi indføre den valgfri Ordning, en Ordning, som man fra ingen Side modsætter sig. Ogsaa vi, der modsætte os Indførelsen af den obligatoriske borgerlige Ægteforening, ville jo lige saa fuldt som Tilhængerne af det tvungne borgerlige Ægteskab Kirkens Frihed i denne Sag. Vi ville derimod ikke være med til at betale en uforholdsmæssig høj Pris for at opnaa denne Frihed, thi jeg skønner ikke rettere, end at den Pris, der igennem det foreliggende Forslag kræves, for at Folkekirken kan faa den fornødne Frihed i dette Forhold, er, ret beset, hverken mere eller mindre end en umiskendelig Krænkelse af det overvejende Befolkningsflertals Følelser og Ønsker i denne Sag. Denne Pris forekommer os uforholdsmæssig høj, og vi finde saa meget mindre Anledning til at erlægge den Pris derfor, som det forekommer os, at der er andre banede og ret farbare Veje at følge i denne Sag. Thi med det kirkelige Udvalgs Flertal maa jeg ganske samstemme i den Betragtning, at der, naar der er aabnet Adgang for almindelig borgerlig Ægteforening, ikke findes nogen Anledning for Staten til at drage snævrere Grænser for Kirkens Frihed overfor en Begæring om kirkelig Vielse end overfor en Begæring om kirkelig Indvielse af en for en borgerlig Øvrighed indgaaet Ægteforening.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger, idet jeg i øvrigt, hvad min Stilling til det foreliggende Spørgsmaal angaar, i det væsentlige kan henholde mig til, hvad min Partifælle, det ærede 3die Medlem for 11te Kreds (Rasmussen-Vanddamgaard) har udtalt.

Justitsministeren (Alberti): Modstanderne mod dette Lovforslag og mod Ønsket om almindeligt borgerligt Ægteskab paaberaabe sig altid baade udenfor denne Sal og, som det i Dag ogsaa er sket i høj

Grad, i denne Sal den store Modstand, der skulde være derimod i den almindelige Befolkning. Jeg mener, at en saadan Paaberaabelse er ganske uberettiget. Der foreligger intet som helst, hvoraf man kan drage den Slutning, at der i den almindelige Befolkning skulde være nogen Modstand mod den tilsigtede Forandring af vor Lovgivning paa dette Omraade, og naar en saadan paaberaabes saa ofte, kan det kun være, fordi de, der paaberaabe sig den, have dannet sig et Skøn, paa hvilket deres egne Følelser og deres egen Opfattelse have faaet en alt for overvældende Indflydelse.

Naar man vil danne sig en Mening om den almindelige Opfattelse i Befolkningen, kan der være to Momenter at se hen til. Det ene er den Stilling og de Afstemninger, der foreligge fra det andet Ting, som jo bestaar af Repræsentanter for den almindelige Befolkning. Hvis der virkelig i den almindelige Befolkning var en saa stærk Modstand mod denne Forandring i Lovgivningen, skulde man dog ikke tro, at dette Lovforslag var blevet vedtaget i det andet Ting med en saadan Styrke og Flerstemighed. — Det andet Moment, som man kan se hen til, er den Omstændighed, at siden Forslaget om denne Reform kom frem, har der været almindelige Rigsdagsvalg, og ikke en eneste af dem, der vare stemte for dette Lovforslag, har paa Grund af denne Stemning mistet noget af sin Tilslutning i Befolkningen eller har overhovedet maattet høre ilde derfor. Dette er efter min Mening de to eneste Forhold, hvoraf man virkelig med Sandhed kan uddrage en Opfattelse af, hvad den almindelige Befolkning mener i denne Sag. Mit personlige Indtryk er desuden det, at den almindelige Befolkning i høj Grad ønsker at se, at denne Sag bliver bragt til Ende, da det nu er den tredie Rigsdagssamling, hvori den foreligger til Behandling.

Det er blevet sagt, at man dog maatte haabe, at et Lovforslag som det foreliggende ikke skulde opfattes som et Ultimatum, men at Regeringen vilde være villig til at forhandle derom. Dertil kan jeg kun sige, at det, der hidtil er passeret i denne Sag, viser tilfulde, at Regeringen er meget villig til Forhandling, og maa altsaa i sig selv vise, at det Lovforslag, som her foreligger igen i Dag, ikke er noget Ultimatum. Allerede da Sagen var til Behandling i dette høje Ting i Fjor, havde jeg Anledning til at udtale, at Regeringen var meget villig til at for-